

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **První konkurzní, v.o.s.**, IČO: 26424568, Severozápadní II č. 32/306, Praha 4 (jako insolvenční správce a správce konkurzní podstaty), proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor rozvoje projektů a služeb eGovernment, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2011, č.j. MV-4994-3/REG/1-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Věc se postupuje k vyřízení opravného prostředku Ministerstvu vnitra.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žalobci se vrací soudní poplatek zaplacený v kolcích ve výši 3.000,-Kč. Tato částka bude žalobci vyplacena z účtu Městského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, specializovanému senátu pro správní soudnictví, dne 20.2.2012 se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2011, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce ze dne 13.1.2011 podanou ve smyslu ust. § 5a zákona č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) o povýšení datové schránky insolvenčního správce a správce konkurzní podstaty, aby plnila rovněž funkci datové schránky orgánu veřejné moci ve smyslu § 6 zákona.

Před podáním této správní žaloby žalobce podal dne 26.4.2011 proti napadenému rozhodnutí žalovaného žalobu podle části páté o. s. ř. k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, ten pro místní nepříslušnost věc postoupil Obvodnímu soudu pro Prahu 7, a ten pak svým rozhodnutím ze dne 16.2.2012 rozhodl tak, že jelikož žaloba směřuje proti rozhodnutí vydanému v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, nemůže být tato věc jako poměr práva veřejného projednávána a rozhodována soudem ve smyslu § 7 o. s. ř. postupem podle části páté o. s. ř., ale žalobci může být poskytnuta soudní ochrana pouze v rámci správního soudnictví, a proto mu nezbylo, než řízení pro nedostatek věcné příslušnosti ve smyslu § 104 b odst. 1 o. s. ř. zastavit.

V žalobě žalobce uvádí, že v souladu s ust. § 5a zákona o elektronických úkonech podal k žalovanému žádost, aby jeho datová schránka plnila funkci orgánu veřejné moci, kteroužto osvědčil originálem rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti č.j. 942/08-OJ/IS-0190/R-20 z 17.12.2009 a originálem Osvědčení o vykonání zkoušky insolvenčního správce Ing. Víta Jungbauera, ev.č. 0190/Z/2009 z 15.12.2009. Tato žádost byla zařazena do správního řízení pod č.j. MV-4994/SIK6/1-2011, jak bylo žalobci potvrzeno.

Vzhledem k tomu, že v zákonné 30 denní lhůtě neobdržel žalobce od správního orgánu žádné vyjádření ani sdělení, informoval se telefonicky u MV a odpovědným

pracovníkem mu bylo sděleno, že situaci prověří a zavolá mu zpátky. Žalobci bylo sděleno, že žalovaný úplně nechápe, proč žádá o povýšení své datové schránky a ať tedy svou žádost upřesní, což také žalobce dne 17.2.2011 podrobně učinil a došel k závěru, že insolvenční správci a správci konkurzní podstaty působí stejně jako exekutoři v oblasti veřejné správy (moci), ale v řadě parametrů jsou dokonce ještě o stupeň výše.

Žalovaný však déle než měsíc znovu nijak nereagoval, proto znovu ověřoval stav žádosti telefonicky a bylo mu sděleno, že si příslušní pracovníci se žádostí neví rady a požádali o stanovisko Odbor legislativy a koordinace předpisů MV ČR. Žalobce sám proto svou původní žádost doplnil dne 23.3.2011 s odkazem na nález Ústavního soudu ČR, uveřejněný pod č. 403/2002 Sb., když tento jako zcela zásadní aplikoval mnohokrát Nejvyšší soud ČR (viz. např. rozsudek NS ČR č.j. 32 Cdo 2096/2008 a další). Zároveň žalobce urgoval termín rozhodnutí správního orgánu, když všechny možné (i případné prodloužené) lhůty v této době již vypršely.

Dne 19.4.2011 pak žalobce obdržel do datové schránky napadené rozhodnutí se zamítnutím jeho žádosti. V přiloženém stanovisku, o které se rozhodnutí opírá, příslušný orgán legislativy MV ČR má požadavek na dispozici veřejnou mocí splněný, ale dále uvádí, že v případě insolvenčního správce nejde o subjekt s výkonem působnosti v oblasti veřejné správy, nýbrž o subjekt, který se účastní jako orgán s pravomocemi soudního řízení. Tedy, že dle jeho názoru nesplňuje doslovnou formulaci § 5a zákona o elektronických úkonech, zároveň však upozorňuje, že toto jeho stanovisko je ryze právním názorem příslušného oddělení, které není oprávněno k autoritativnímu výkladu právních předpisů, kteroužto disponuje toliko soud.

Žalobce má za to, že žalovaný napadeným rozhodnutím zamítá jeho žádost bez jakéhokoliv konkrétního odůvodnění, pouze s odkazem na připojené stanovisko, přičemž sám žalovaný žalobce považuje za orgán veřejné moci a důvody k zamítnutí našel v ne úplně vhodně zvolené formulaci zákonodárce. Stanovisko neoprávněně zužuje svým výkladem zákona oblast veřejné správy pouze na oblast správních řízení a za orgán veřejné moci, ve smyslu § 5a uvedeného zákona nepovažuje soudní orgány, ale pouze správní orgány. Smyslem ust. § 5a zákona však je, aby ten, kdo vykonává činnost orgánu veřejné moci (a že žalobce takovým orgánem je – potvrzuje i žalovaný), přesto že není uveden konkrétně v zákoně (je opomenut insolvenční správce a správce konkurzní podstaty) mohl používat datovou schránku a aby jejich datová schránka plnila potřeby orgánu veřejné moci. Napadené rozhodnutí proto nectí duch zákona a žalovaný neoprávněně zužuje svým výkladem jeho cíle, tj. umožnit orgánům veřejné moci, zákonem opomenutým, aby na základě rozhodnutí jejich datová schránka plnila potřeby takového orgánu. Žalobce navrhl, aby soud rozsudkem rozhodl tak, že Ministerstvo vnitra je povinno povýšit jeho datovou schránku na datovou schránku orgánu veřejné moci do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Městský soud v Praze předně musel zkoumat otázku podmínek řízení a přípustnosti žaloby.

Ze spisu vyplývá, že žalovaný v řízení o žádosti žalobce vydal rozhodnutí ze dne 19.4.2011 bez řádného poučení, ke kterému orgánu a v jaké lhůtě může žalobce proti němu podat řádný opravný prostředek /odvolání, rozklad/. Žalobce pak sám podal žalobu podle části páté o. s. ř. k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, ten vyslovil svoji místní nepřislusnost a věc postoupil Obvodnímu soudu pro Prahu 7. Žalobce svým podáním ze dne 18.7.2011

pozměnil žalobu pro případ, že by soud vyhodnotil, že se jedná o žalobu podle zákona č. 150/2002 Sb. ve věci správního soudnictví a požádal Obvodní soud pro Prahu 7 o postoupení Městskému soudu v Praze, úseku správního soudnictví. Tento soud pak v souladu s ust. § § 104 o.s.ř. řízení zastavil a žalobce se obrátil v intencích závěrů soudu rozhodujícího podle občanského soudního řádu na soud rozhodující podle zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“) a podal tuto správní žalobu.

Městský soud v Praze, specializovaný senát rozhodující ve správním soudnictví podanou žalobu posoudil podle jejího obsahu jako žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2001, neboť z žalobních tvrzení je zřejmé, že žalobce nesouhlasí se zamítnutím své žádosti podané podle ust. § 5a zákona o elektronických úkonech ani s důvody tohoto rozhodnutí uvedenými ve stanovisku, na které rozhodnutí odkazuje.

Zákon o elektronických úkonech v ust. § 2 stanoví účel datové schránky jako elektronické úložiště, které je určeno k a) doručování orgány veřejné moci, b) provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci, c) dodávání dokumentů fyzických osob, podnikajících fyzických osob a právnických osob. Podle odst. 2) tohoto ustanovení datové schránky zřizuje a spravuje Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“).

Podle ust. § 5a tohoto zákona vykonává-li fyzická nebo právnická osoba působnost v oblasti veřejné správy, ministerstvo jí na žádost umožní, aby její datová schránka plnila rovněž funkci datové schránky podle § 6. V žádosti podle věty první fyzická nebo právnická osoba osvědčí, že vykonává působnost v oblasti veřejné správy. Požádá-li o to fyzická nebo právnická osoba podle věty první nebo pozbyla-li tato fyzická nebo právnická osoba působnost v oblasti veřejné správy, ministerstvo dále neumožní, aby její datová schránka plnila rovněž funkci datové schránky podle § 6. O skutečnosti, že pozbyla působnost v oblasti veřejné správy, fyzická nebo právnická osoba podle věty první bezodkladně informuje ministerstvo. Ministerstvo zřídí právnické osobě uvedené ve větě první na její žádost bezplatně další datové schránky právnické osoby plnící rovněž funkci datové schránky podle § 6. Ustanovení § 6 odst. 2 až 4 se použijí obdobně.

Žádost žalobce podle ust. § 5a zákona o elektronických úkonech tak žalovaný (ministerstvo) zamítlo rozhodnutím z 19.4.2001, které představuje rozhodnutí vydané ve správním řízení zahájeném podáním žádosti dle § 44 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), avšak toto rozhodnutí postrádá náležitosti dle § 68 správního řádu, zejména poučení o řádném opravném prostředku. Soud pak nemá pochybnosti o tom, že rozhodnutí o žádosti podané podle ust. § 5a zákona o elektronických úkonech je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu.

Ochrany veřejných subjektivních práv se podle ust. § 5 s. ř. s. lze domáhat ve správním soudnictví jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Zákon o elektronických úkonech nemá zvláštní ustanovení o řízení a není tak vyloučena obecná úprava podle správního řádu.

Dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. nestanoví-li soudní řád správní jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný. Dle ustanovení § 68 písm. a/ s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon.

Oproti tomu ust. § 46 odst. 5 s.ř.s. stanoví, že podal-li navrhovatel návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas.

Soud má za to, že podle tohoto ustanovení je nutno postupovat i v daném případě a napadené rozhodnutí nutno pohlížet jako na rozhodnutí vydané ústředním správním úřadem v prvním stupni, proti němuž lze podat rozklad dle ust. § 152 odst. 1 správního řádu, když o možnosti podat tento řádný opravný prostředek nebyl žalobce v rozhodnutí poučen. O rozkladu pak dle ust. § 152 odst. 2 téhož zákona rozhoduje ministr. Teprve po jeho rozhodnutí se lze domáhat ochrany před soudem. Protože tedy v tomto případě nebyl žalobce poučen vůbec, soud podle § 46 odst. 5 s. ř. s. žalobu odmítl a postoupil ji příslušnému správnímu orgánu k vyřízení jako řádný opravný prostředek (rozklad).

Tímto správním orgánem je Ministerstvo vnitra, ačkoli podle § 152 odst. 2 správního řádu o rozkladu rozhoduje ministr, tj. v daném případě ministr vnitra. V rozkladovém řízení je orgán o rozkladu rozhodující a orgán I. stupně, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, jediným správním orgánem vymezeným zákonným rámcem jeho věcné příslušnosti; rozdílné je to, komu z hlediska jeho vnitřního organizačního uspořádání zákon zakládá funkční příslušnost o rozkladu rozhodovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2004, čj. 6 A 11/2002-26). Jelikož podle § 46 odst. 5 s. ř. s. má soud věc postoupit k tomu příslušnému správnímu orgánu, vyslovil soud ve výroku II tohoto usnesení, že věc se postupuje Ministerstvu vnitra, s tím, že o podaném rozkladu rozhodne v souladu s ust. § 152 odst. 2 správního řádu ministr, který je v rámci Ministerstva vnitra jakožto správního orgánu, funkčně příslušný.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 věta 1 s.ř.s.

S ohledem na odmítnutí žaloby před prvním jednáním rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Pro účely realizace vrácení soudního poplatku soud žádá žalobce o sdělení čísla účtu, na nějž mu může být vrácený soudní poplatek poukázán.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. března 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu